

ธันวาคม ๒๕๔๗ ต่อมา ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดเชียงรายปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงรายได้มีหนังสือที่ ชร ๐๐๑๓/๑๒๓๒๔ ลงวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือที่ ทส ๑๖๐๒.๔/๒๑๗๕๕ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เนื่องจากพื้นที่ที่ขออนุญาตดังกล่าว เป็นพื้นที่เตรียมประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติลำน้ำกก กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช ได้แจ้งผลการพิจารณาว่า พื้นที่ดังกล่าวอยู่ติดบริเวณบ้านพักข้าราชการและอุทยานแห่งชาติลำน้ำกก ได้ปรับปรุงสภาพภูมิทัศน์ วางระบบบริหารเรื่องการท่องเที่ยวในโซนบริการ หากมีการอนุญาตอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อทางราชการในด้านต่างๆ และจะเป็นปัญหาในอนาคต จึงเห็นควรให้ระงับการพิจารณาอนุญาตรายนี้ จังหวัดเชียงราย จึงขอระงับคำขอไว้เพียงเท่านี้ และขอห้ามมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดเข้ากระทำการอันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าในบริเวณดังกล่าว มิฉะนั้น เจ้าหน้าที่จะดำเนินการตามอำนาจหน้าที่โดยเฉียบขาดต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงราย เพื่ออุทธรณ์ผลการพิจารณาดังกล่าว จนบัดนี้ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์

ขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด โดยพิจารณาอุทธรณ์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตั้งแต่ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์เป็นหนังสือ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ จนบัดนี้ยังไม่แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ กรณีเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยที่มาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กำหนดให้การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอ

ต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด และไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือได้รับแต่เป็น คำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้ เป็นอย่างอื่น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตให้เข้า ทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ทส ๑๖๐๒.๔/๒๑๗๕๕ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ แล้ว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือฉบับ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ อุตธรณ์คำสั่งดังกล่าว ในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีนั้น พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ไม่ได้กำหนดระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ ไว้เป็นการเฉพาะ จึงต้องนำระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๕ แห่ง พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาใช้บังคับแทน มีระยะเวลา การพิจารณาอุทธรณ์รวมแล้วไม่เกิน ๙๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ คดีนี้ผู้ฟ้องคดี ยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงราย เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วัน คือภายในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๑ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่แล้วเสร็จภายใน ระยะเวลาดังกล่าว ถือว่าวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งความล่าช้าหรือการละเลยต่อ หน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๑ ดังนั้น หากผู้ฟ้องคดีประสงค์จะฟ้องคดีนี้เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๒ ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวจะต้องยื่นฟ้องภายในกำหนดระยะเวลา ๙๐ วัน นับแต่วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๑ โดยต้องฟ้องคดีภายในวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ แต่ในวันดังกล่าวตรงกับ วันเสาร์จึงต้องยื่นฟ้องคดีภายในวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันเปิดทำการวันแรก ผู้ฟ้องคดีนำคดีมายื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๒ จึงเป็นการยื่น ฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่ง ไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้อง ไว้พิจารณา ความว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัย

/ภายในเขต...

ภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ทส ๑๖๐๒.๔/๒๑๗๕๕ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ แจ้งผ่านผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงราย ต่อมา ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงรายได้มีหนังสือจังหวัดเชียงราย ที่ ชร ๐๐๑๓/๑๒๓๒๔ ลงวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยอ้างหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีข้อความระบุงการแจ้งสิทธิการฟ้องคดีและระยะเวลาสำหรับยื่นฟ้องต่อศาลปกครองแต่อย่างใด ดังนั้น ระยะเวลาการฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดีจึงขยายเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งไม่อนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตามนัยมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ แต่ไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์แต่อย่างใด จนถึงวันยื่นฟ้องคดี เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลปกครอง เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๒ จึงเป็นการยื่นคำฟ้องภายในกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่รับคำสั่งไม่อนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ ตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติได้

ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งให้จังหวัดเชียงรายชี้แจงข้อเท็จจริงว่า จังหวัดเชียงรายได้ส่งหนังสืออุทธรณ์ ฉบับลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ ของผู้ฟ้องคดีให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาตั้งแต่เมื่อใด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสือดังกล่าวตั้งแต่เมื่อใด จังหวัดเชียงรายได้ทำคำชี้แจงตามหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ชร ๐๐๑๓.๓/๙๗๓๑ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๓ ว่า จังหวัดได้ดำเนินการจัดส่งเรื่องราวการอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือจังหวัดเชียงราย ที่ ชร ๐๐๑๓/๑๗๙๖๗ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ปราบกฏหลักฐานการส่งหนังสือดังกล่าวตามทะเบียนส่งหนังสือราชการของจังหวัด เลขส่งจังหวัดที่ ๑๗๙๖๗ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๑ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสืออุทธรณ์ดังกล่าวตั้งแต่เมื่อใด

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๕ บัญญัติว่า อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรีมีอำนาจอนุญาตให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติได้ในกรณีดังต่อไปนี้ (๑) การเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติคราวละไม่น้อยกว่าห้าปีแต่ไม่เกินสามสิบปีในกรณีที่ผู้ได้รับอนุญาตเป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ จะอนุญาตโดยให้ยกเว้นค่าธรรมเนียมทั้งหมดหรือบางส่วนตามที่เห็นสมควรก็ได้ วรรคสอง บัญญัติว่า การขออนุญาตและการอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด โดยอนุมัติรัฐมนตรี และข้อ ๕ ของระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๘ กำหนดว่า บุคคลใดมีความจำเป็นและประสงค์จะขออนุญาตเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ให้ยื่นคำขอต่อจังหวัด ท้องที่ที่ป่านั้นตั้งอยู่หรือหน่วยงานที่กรมป่าไม้กำหนดตามแบบ ป.ส.๒๐ (สำหรับส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ) หรือแบบ ป.ส.๒๑ (สำหรับบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลทั่วไป) แล้วแต่กรณี ทำระเบียบนี้ พร้อมด้วยหลักฐานต่างๆ ตามที่ระบุไว้ในแบบคำขอ และให้จัดทำคำชี้แจงเกี่ยวกับเหตุผลและความจำเป็นที่ต้องขออนุญาตประกอบคำขอด้วยคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องมาจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ตามนัยมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี

/เว้นแต่จะมี...

เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดียื่นคำขออนุญาตเข้าทำประโยชน์และอยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติป่าแม่ลาวฝั่งซ้ายและป่าแม่กกฝั่งขวา ตำบลดอยฮาง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดเชียงราย ตามข้อ ๕ ของระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๘ เพื่อส่งไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๕ ตามหนังสือฉบับลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๗ ต่อมาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดเชียงราย ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงรายได้มีหนังสือ ที่ ชร ๐๐๑๓/๑๒๓๒๔ ลงวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือที่ ทส ๑๖๐๒.๔/๒๑๗๕๕ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าเนื่องจากพื้นที่ที่ขออนุญาตดังกล่าว เป็นพื้นที่เตรียมประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติลำน้ำกก ซึ่งกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช ได้แจ้งผลการพิจารณาว่าพื้นที่ดังกล่าวอยู่ติดบริเวณบ้านพักข้าราชการและอุทยานแห่งชาติลำน้ำกก ได้ปรับปรุงสภาพภูมิทัศน์ วางระบบบริหารเรื่องการท่องเที่ยวในโซนบริการ หากมีการอนุญาตอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อทางราชการในด้านต่างๆ และจะเป็นปัญหาในอนาคต จึงเห็นควรให้ระงับการพิจารณาอนุญาตรายนี้ จังหวัดเชียงราย จึงขอระงับคำขอไว้เพียงเท่านี้ และขอห้ามมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดเข้ากระทำการอันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าในบริเวณดังกล่าว มิฉะนั้นเจ้าหน้าที่จะดำเนินการตามอำนาจหน้าที่โดยเฉียบขาดต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงรายเพื่ออุทธรณ์การพิจารณาดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาจากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดเชียงรายหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ ที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องอุทธรณ์การพิจารณาต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงรายอย่างช้าที่สุดต้องยื่นฟ้องภายในวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ แต่เนื่องจากวันสุดท้ายตรงกับวันเสาร์ซึ่งเป็นวันหยุดราชการ จึงต้องยื่นฟ้องภายในวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันเปิดทำการวันแรก เมื่อผู้ฟ้องคดี

นำคดีนี้มายื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ฉบับลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ คำฟ้องที่ยื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ให้ศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ทั้งนี้ตามข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์อ้างว่า ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดเชียงรายปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงรายได้มีหนังสือที่สร ๐๐๑๓/๑๒๓๒๔ ลงวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือที่ ทส ๑๖๐๒.๔/๒๑๗๕๕ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เนื่องจากพื้นที่ที่ขออนุญาตดังกล่าว เป็นพื้นที่เตรียมประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติลำน้ำกก ซึ่งกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช ได้แจ้งผลการพิจารณาว่าพื้นที่ดังกล่าวอยู่ติดบริเวณบ้านพักข้าราชการและอุทยานแห่งชาติลำน้ำกก ได้ปรับปรุงสภาพภูมิทัศน์ วางระบบบริหารเรื่องการท่องเที่ยวในโซนบริการ หากมีการอนุญาตอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อทางราชการในด้านต่างๆ และจะเป็นปัญหาในอนาคต จึงเห็นควรให้ระงับการพิจารณาอนุญาตรายนี้ จังหวัดเชียงราย จึงขอระงับคำขอไว้เพียงเท่านี้ และขอห้ามมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดเข้ากระทำการอันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าในบริเวณดังกล่าว มิฉะนั้น เจ้าหน้าที่จะดำเนินการตามอำนาจหน้าที่โดยเฉียบขาดต่อไป ไม่ระบุงการแจ้งสิทธิฟ้องคดี และระยะเวลาสำหรับยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง เป็นเหตุให้ระยะเวลาการฟ้องคดีนี้ขยายเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งไม่อนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติตามนัยมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น เห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีมิได้ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองซึ่งเป็นหน่วยงาน

/ทางปกครอง...

ทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๘
วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กรณีจึงไม่ต้องด้วยมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติ
เดียวกัน ที่มุ่งใช้บังคับกับกรณีผู้ออกคำสั่งต้องแจ้งให้ผู้รับคำสั่งทางปกครองทราบและ
ผู้รับคำสั่งฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครองของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ
ที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำร้องอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น ที่ศาลปกครองชั้นต้น
มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความนั้น
ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายหัสวุฒิ วิฑิตวิริยกุล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไพบุลย์ เสียงก้อง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย งามวงศ์ชน
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด